

Hồi Thứ Ba Mươi Chín

VONG ỨC SẮC THỬ (SẮC THỬ MẮT THỬ)

Hàn Tiểu Tranh mua một chiếc khăn tơ màu xanh, quấn lên cổ, lại mua thêm một cái khay đậu đội lên đầu, rồi dắt Đoạn Như Yên thủng thỉnh đi một vòng quanh cái trấn nhỏ nghèo nàn gần đó, sau đó lại quay về sơn thần miếu tối hôm qua họ đã nghỉ ngơi.

Lúc về đến trong miếu, họ nhìn thấy đôi nến đã được đổi, hiển nhiên là người giữ miếu đã đến đây.

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên bèn lẳng lẳng vào trong sơn thần miếu chờ đợi.

Nửa giờ sau, bên ngoài có tiếng chân vang lên, Hàn Tiểu Tranh liếc mắt về hướng đó, nhìn thấy từ xa có một người thầy tướng số đang đi vào. Nhân vì trận mưa to đêm qua nên người này đi phải bước nặng bước nhẹ.

Hàn Tiểu Tranh không biết người này có phải là người mình cần gặp không. Hàn Tiểu Tranh vẫn im lặng chờ đợi, trên mặt không lộ ra vẻ gì, và hạ thấp giọng nói gì đó với Đoạn Như Yên.

Lão thầy tướng đi một mạch thẳng đến trước cửa sơn thần miếu mới đứng lại, nhìn qua nhìn lại phía bên trong rồi nhấc chân bước vào.

Lúc ánh mắt của Hàn Tiểu Tranh và ông lão gặp nhau, ông lão mở miệng cười để lộ cả hàm răng vàng khè, Hàn Tiểu Tranh vẫn tỏ vẻ không có gì, ánh mắt vẫn hời hợt liếc nhìn.

Lão thầy tướng này nhìn kỹ cũng thấy giật mình, toàn thân một áo dài màu tro, cũng không biết đã bao lâu rồi chưa giặt, cây côn trong tay lão bóng loáng như được thoa dầu, ở trên có bốn chữ nhưng không còn rõ nữa, chỉ còn chữ sau cùng có thể đọc được giống như chữ “La”.

Lão thầy tướng chọn một góc rồi ngồi xuống, duỗi tay duỗi chân, giống như là đang hoạt động cho giãn gân cốt.

Hàn Tiểu Tranh ngẫm nghĩ, rồi theo lời Phục Ngưỡng, lật khay đậu ra rồi đặt xuống đất, sau đó tháo chiếc khăn tơ màu xanh quàng lên khay đậu.

Ánh mắt lão thầy tướng lóe lên!

Hàn Tiểu Tranh quay sang nói với Đoạn Như Yên: “Đóng cửa miếu lại”.

Lão thầy tướng vẫn bình tĩnh, không có vẻ gì sợ hãi, chuyển người đứng lên rồi hướng về Hàn Tiểu Tranh vái chào: “Công tử có gì sai khiến?”

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh thở nhẹ một hơi, thầm nghĩ: “Thay đổi nhanh thật!” rồi cất tiếng nói: “Làm phiền đại ca mời Phục tiên bối đến đây một lượt, ta có việc

muốn cầu Phục tiên bối giúp cho”. Nghĩ một lúc, lại nói: “Vị cô nương này cũng mắc phải chứng bệnh giống ta, cần mời tiên bối ra tay mới chữa trị được”.

Ông lão thầy tướng cung kính hỏi: “Công tử ở đây đợi chẳng?”

Hàn Tiểu Tranh lại suy nghĩ rồi gật gật đầu.

Ông lão thầy tướng nói: “Nếu không còn việc gì, tôi xin cáo lui. Chủ nhân nhà tôi bình thời không dễ hiện thân, cho nên có lẽ phiên công tử phải đợi thêm một lúc”.

Nói rồi, ông lão thầy tướng thông thả bước đi.

Chẳng ngờ “đợi thêm một lúc” lại là một thời gian dài đến như vậy!

Đến lúc trời đã tối hoàn toàn, Phục Ngưỡng mới xuất hiện.

Hàn Tiểu Tranh bấy giờ dường như đã muốn bỏ cuộc với sự chờ đợi như thế này rồi, nhưng lúc này lại nghe thấy bên ngoài có tiếng người nói: “Hàn Tiểu Tranh lão đệ, dập tắt lửa đi”.

Hàn Tiểu Tranh tức thì nhận ra giọng của Phục Ngưỡng, không nén được nỗi vui mừng, nhưng lại không hiểu vì sao mình phải dập tắt lửa.

Vì sao Phục Ngưỡng lại không muốn mình nhìn thấy diện mạo của ông ta?

Nhưng Hàn Tiểu Tranh vẫn phải làm theo.

Cửa miếu vang lên một tiếng “k... é... é... é... t... t... t”, một bóng người xẹt vào.

Hàn Tiểu Tranh hỏi: “Có phải Phục tiên bối không?”

Đối phương “ừm” một tiếng rồi nói: “Không ngờ người lại cứu được cô ta ra nhanh đến vậy”.

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Thì ra cô ta chính là Đoạn Như Yên!”

Phục Ngưỡng “A!” một tiếng, hiển nhiên ông ta vô cùng kinh ngạc. Một loáng sau, ông nói: “Người đốt lửa lại đi, ta muốn nhìn rõ cô ta”.

Sau khi Hàn Tiểu Tranh đốt lửa lên, lại phát hiện Phục Ngưỡng đang đứng ở một góc tối, mình ở chỗ sáng, ông ta ở chỗ tối, cho nên Hàn Tiểu Tranh không thể nào nhìn rõ ông ta.

Hàn Tiểu Tranh đưa ngọn nến trong tay mình cho Đoạn Như Yên.

Chỉ nghe giọng Phục Ngưỡng chậm rãi thốt lên: “Quả nhiên là nàng... quả nhiên là nàng!”

Thần sắc của Đoạn Như Yên rất bất an, đương nhiên tâm thần của nàng lo lắng bồn chồn, có lẽ nàng đã ngộ ra điều gì đó từ ngữ khí của Phục Ngưỡng.

Lại nghe giọng nói của Phục Ngưỡng cất lên: “Đoạn cô nương, cô tình nguyện khôi phục lại ký ức chứ?”

Đoạn Như Yên mím môi rồi gật đầu mạnh.

Phục Ngưỡng thở dài rồi nói: “Khi cô phục hồi lại ký ức, cô sẽ phát hiện cô trước đây với cô hiện nay hoàn toàn khác biệt. Có lẽ, cô hiện giờ sẽ oán ghét cô trước kia,

còn cô trước kia lại rất khinh thường cô hiện giờ!”

Đoạn Như Yên nói: “Không lẽ, hai người không thể thành một sao? Có thể tôi sẽ thay đổi chính mình!”

Phục Ngưỡng trả lời: “Không ai có thể biết được đến lúc đó sẽ có chuyện gì xảy ra, cũng có thể cô cùng với Hàn Tiểu Tranh lão đệ trở mặt thành thù còn chưa biết chừng!”

“Không, không thể nào, không thể nào” Đoạn Như Yên lắc đầu quày quạ.

Phục Ngưỡng im lặng một hồi rồi nói: “Hay là như thế này, cô viết hết những cô muốn nói vào một nơi nào đó, chờ khi ký ức của cô khôi phục lại, bọn ta có thể cho cô xem, để cô biết cô đã từng đi qua một con đường khác!”

Đoạn Như Yên reo lên: “Không sai, ta có thể làm như vậy!”

Nàng ngồi xuống đất rồi im lặng, Hàn Tiểu Tranh chạy đi tìm thứ gì đó có thể viết chữ, Hàn Tiểu Tranh tìm được mảnh khăn tơ màu xanh đó.

Đang lúc Hàn Tiểu Tranh muốn tìm bút để viết chữ, Đoạn Như Yên nói: “Không cần tìm nữa, ở đây không thể nào có!”

Nói xong, nàng dùng lực cắn vào ngón trỏ bàn tay phải của mình, lập tức máu tươi từ đầu ngón tay nhỏ nhắn ưu mỹ của nàng chảy ra.

Đoạn Như Yên hươ tay, viết lên mảnh khăn tơ vài hàng chữ.

Hàn Tiểu Tranh lặng lẽ nhìn nàng. Lúc này, Hàn Tiểu Tranh đã hiểu Đoạn Như Yên thực sự đang làm một việc hy sinh. Theo ý của nàng, nàng đã không muốn khôi phục lại ký ức trước đây, nhưng vì Hàn Tiểu Tranh, nàng lại phản bội tâm nguyện của chính mình.

Bây giờ, nàng chỉ còn gửi gắm hy vọng mình có thể thuyết phục được chính bản thân mình.

Nhìn thấy những chữ viết bằng máu ấy, trong lòng Hàn Tiểu Tranh như sóng dậy triều dâng, Hàn Tiểu Tranh hạ quyết tâm sau này bất luận Đoạn Như Yên có biến thành người như thế nào, Hàn Tiểu Tranh cũng phải bảo vệ nàng, không làm nàng tổn thương.

Kỳ thực, điều này vô cùng khó khăn, bởi vì có thể lúc đó người Hàn Tiểu Tranh muốn bảo vệ lại chính là người muốn giết chết Hàn Tiểu Tranh. Cũng có thể là một nhân vật vô sỉ trên giang hồ.

Nhịp tim Hàn Tiểu Tranh cứ đập theo ngón tay đang hươ động của Đoạn Như Yên, dường như Hàn Tiểu Tranh muốn mở miệng kêu Đoạn Như Yên ngừng tay.

Cuối cùng Đoạn Như Yên cũng viết xong, nàng vô cùng trịnh trọng giao nó cho Hàn Tiểu Tranh.

Nhờ ánh sáng của ngọn nến, Hàn Tiểu Tranh đọc được nét chữ viết trên đó như thế này: “Như Yên, còn nhớ A Tranh người từng yêu tha thiết không? Hy vọng người

không làm tổn thương chàng, và thậm chí người vẫn còn yêu chàng! Người viết cũng là Như Yên”.

Hàn Tiểu Tranh ghen ngào, Hàn Tiểu Tranh không ngờ rằng nội dung Đoạn Như Yên viết ra lại là như thế. Đến lúc này Hàn Tiểu Tranh mới thật sự hiểu rõ Đoạn Như Yên hiện tại yêu mình đến dường nào!

Nhưng mà, lúc nàng tỉnh lại thì sao? Lòng Hàn Tiểu Tranh ngẫm se thắt lại.

Đoạn Như Yên tươi cười nói: “Người đừng để ý quá, ta chỉ cảm thấy có lẽ viết như thế có thể sẽ khiến ta lúc đó không ngộ nhận rằng người đang đặt bẫy hại ta”.

Nụ cười của nàng tự nhiên là thế, nhưng Hàn Tiểu Tranh lại nhìn thấy sự bi thương và tuyệt vọng ở phía sau.

Hàn Tiểu Tranh nắm chặt tay nàng, nói: “Không, cô hãy cứ là cô bây giờ đi, hãy để quá khứ đã quên đi trở thành quá khứ thực sự, ta vẫn sống bên nhau!”

Ánh mắt Đoạn Như Yên rạng ngời một tia sáng hạnh phúc, nhưng nàng lại vừa nhẹ nhàng vừa kiên quyết đẩy tay Hàn Tiểu Tranh ra: “Như thế người sẽ không vui đâu, người sẽ nghĩ đến ta trước kia, ta biết người không muốn nghĩ đến nó, nhưng lòng người không ngăn được!”

Đột nhiên, nàng nói: “Hôn ta một cái được không?”

Ôm chầm lấy nàng và hôn nàng, Hàn Tiểu Tranh rơi lệ.

Đoạn Như Yên nhẹ nhàng đẩy Hàn Tiểu Tranh ra, sau một hồi ngưng đọng, nàng quay đầu đi rồi nói: “Phục tiên bối, động thủ đi!”

Ngữ khí rất kiên định.

Tay Hàn Tiểu Tranh vẫn thất chặt tay nàng, giống như muốn bắt giữ cái gì đó.

Hàn Tiểu Tranh chưa bao giờ được người ta yêu thăm thiết đến như vậy, trong lúc Hàn Tiểu Tranh cho rằng nàng là A Vân, Hàn Tiểu Tranh cũng đã yêu nàng tha thiết.

Nhưng còn bây giờ? Hàn Tiểu Tranh bây giờ không thể nào siêu thoát, Hàn Tiểu Tranh không thể nào quên được quá khứ của Đoạn Như Yên. Hàn Tiểu Tranh hận chính mình, khinh rẻ chính mình và giận chính bản thân mình.

Nhưng kết quả vẫn không thể nào siêu thoát được.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy mình quá nhỏ bé, đặc biệt là đứng trước mặt Đoạn Như Yên.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy trái tim mình đang ở giữa trời rộng sóng lớn, đang phiêu lãng trong một thân xác thân bất do kỷ.

Phục Ngưỡng lên tiếng: “Hàn Tiểu Tranh lão đệ, người cầm lấy số ngân châm này, cắm vào huyết vị của Đoạn cô nương theo lời ta. Kích thước của ngân châm, độ sâu, trình tự không được làm sai, người làm được không?”

Hàn Tiểu Tranh gượng gạo gật đầu.

Cắm xong tất cả huyết vị phải cắm, toàn thân Hàn Tiểu Tranh dường như đã được giải thoát, mồ hôi đã sớm thấm vào y thường của Hàn Tiểu Tranh.

Mỗi ngọn châm cắm vào huyết Đọa Như Yên, cảm giác tội lỗi trong lòng Hàn Tiểu Tranh như sâu thêm một phần, sau khi hoàn tất cả quá trình, trước mặt Hàn Tiểu Tranh tự nhiên tối sầm, dường như muốn ngã xuống.

Chờ đợi! Chờ đợi Đọa Như Yên tỉnh trở lại.

Nhưng Hàn Tiểu Tranh lại sợ nàng tỉnh trở lại, Hàn Tiểu Tranh không thể nào tưởng tượng được khi nàng tỉnh trở lại, tình hình sẽ như thế nào.

Cuối cùng, Đọa Như Yên cũng phát ra rên nhỏ.

Hàn Tiểu Tranh động tâm, gọi: “Đọa cô nương...”.

Đôi lông mày xinh xắn của Đọa Như Yên động đậy, hai mắt từ từ mở ra.

Ánh mắt của nàng đầu tiên có vẻ hoảng hốt, tiếp đến lại bồn chồn, sau đó cứ nhìn chằm chằm vào người Hàn Tiểu Tranh, rồi lập tức kinh hoảng giật mình: “Sao lại là người?”

Ngữ khí cực kỳ kinh ngạc và hoảng sợ.

Hiển nhiên, nàng đã hồi phục lại như trước, cho nên khi nàng nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh, nàng nhớ đến lần gặp mặt vừa đúng cách đây hai năm tại Xuân Phong Đắc Ý Lâu.

Hai năm trước gặp một lần, làm sao hai năm sau, nàng lại ở cùng với Hàn Tiểu Tranh trong một ngôi miếu tối tăm như vậy?

Phục Ngưỡng một mực làm thỉnh trong bóng tối, cho nên Đọa Như Yên không chú ý đến ông ta.

Sau đó, nàng lại lưu ý đến số ngân châm đang cắm trên người, nàng lại càng thêm phần hoảng hốt, giọng nói của nàng vì phần nộ và lo lắng nên hiện rõ sự đổi khác: “Người... người làm gì ta thế hả?”

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh vô cùng khẩn trương, Hàn Tiểu Tranh biết lúc này xử lý như vậy sẽ không tốt, chỉ cần bạt kiếm khoa trương thì vĩnh viễn đừng nghĩ đến cơ hội tiêu trừ.

Hàn Tiểu Tranh cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “Theo lý, người đáng kinh ngạc hơn là ta. Hai năm trước, cô chẳng phải đã chết rồi sao? Làm sao hôm nay lại có thể gặp được cô?”

Đọa Như Yên nhân lúc Hàn Tiểu Tranh đang nói chuyện, ngầm vận hành chân lực trong người một lượt, thấy không có gì dị thường nên sắc mặt cũng đã đỡ hơn.

Sau khi nghe Hàn Tiểu Tranh nói, nàng ngạc nhiên hỏi: “Cái này có liên quan gì đến người?”

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Liên quan gì đến ta? Ta vì cô mới bị người ta truy sát! Lúc đó tay ta còn không đủ sức trói gà! May là ông trời có mắt, cho ta sống được đến

nay!”

Đoạn Như Yên “hừ” một tiếng lạnh nhạt rồi nói: “Cho nên người dùng thủ đoạn đê tiện như vậy để đối phó với ta?”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Đê tiện? Hừ... cô nhỏ hết ngân châm trên người ra đi, ta cần nói với cô vài chuyện”.

Đoạn Như Yên nghe Hàn Tiểu Tranh nói thế, lại có chút do dự, nàng không biết đây có phải là mưu kế của Hàn Tiểu Tranh không, suy đi nghĩ lại, rốt cuộc nàng nghiêng răng, nhổ một mũi ngân châm ra. Đã có bắt đầu, sự việc tiếp theo trở nên thuận lợi.

Trên này nàng cầm một nắm ngân châm, lúc mũi ngân châm cuối cùng được nhổ ra, đột nhiên nàng vung tay, số ngân châm trong tay nàng đồng loạt bắn về phía Hàn Tiểu Tranh.

Đồng thời, nàng bắn vọt đi, như một sợi tơ hướng về phía Hàn Tiểu Tranh phóng tới.

Hàn Tiểu Tranh vừa sợ vừa giận, trong bụng mắng thầm: “Hai năm trước ta vốn không biết võ công, bây giờ người vừa ra tay lại dùng ngay đòn sát thủ. Nếu không phải ta đã thạo võ học thì há chẳng lập tức mất mạng vào tay người?”

Hàn Tiểu Tranh giận trong lòng, ra tay cũng không lưu tình, vung tay trái ra, cái khay đầu liền rít lên bay ra, đón lấy tất cả số ngân châm đang bay tới. Đồng thời, tay phải Hàn Tiểu Tranh vỗ lên mặt đất một cái, toàn thân mượn lực bay lên, nhanh như kinh hồng, nhắm hướng Đoạn Như Yên nghênh tiếp.

Đoạn Như Yên ra tay cực hiểm, may là trên tay nàng không có binh khí, nhưng chỉ cần như vậy cũng đủ khiến Hàn Tiểu Tranh bối rối, bởi vì rốt cuộc Hàn Tiểu Tranh cũng không nhẫn tâm đả thương Đoạn Như Yên, cứ như thế nên cảm thấy bó tay bó chân.

Đoạn Như Yên không nghĩ đến việc Hàn Tiểu Tranh không những một thân võ công mà còn đã đạt đến mức trác tuyệt bất phàm. Trong lúc kinh ngạc, càng đánh càng bối rối, cuối cùng vì một lúc bất cẩn, bị Hàn Tiểu Tranh phong bế huyết đạo, ngã rơi xuống đất.

Trong mắt Đoạn Như Yên hằn lên sự phẫn nộ và oán độc, khiến cho lòng Hàn Tiểu Tranh không khỏi lạnh lẽo, nghĩ thầm: “Không ngờ được cô ta lại là một người phụ nữ như thế này!”

Đoạn Như Yên nghiêng răng nghiêng lợi: “Người giết ta đi, bằng không ta không tha cho người đâu!”

Hàn Tiểu Tranh thở dài: “Nếu ta muốn giết cô thì ta đã sớm đắc thủ rồi, hà tất phải nói nhiều với cô làm gì? Huống chi ta cũng không lo cô đối với ta có gì bất lợi, bởi vì cô vốn không phải là đối thủ của ta!”

Đoạn Như Yên chợt bật cười, giọng cười ẩn chứa đầy vẻ lạnh lùng.

“Đoạn cô nương, trừ phi cô vẫn còn hy vọng Thần Thủ liên kết với cô để đối phó Hàn Tiểu Tranh?” giọng Phục Ngưỡng từ bóng tối truyền ra.

Đoạn Như Yên bất chợt giật nảy mình, kinh hãi hỏi: “Ai? Vì sao không dám hiện thân? Lại ở đó giả thần giả quỷ!”

Phục Ngưỡng nói: “Thanh âm của ta, cô cũng không nhận ra sao?”

Gương mặt Đoạn Như Yên biến sắc, giận dữ gằn giọng: “Thì ra là người bán đứng ta!”

Nghe được lời này, Hàn Tiểu Tranh vô cùng kinh ngạc, nói như thế thì hai người họ vốn đã biết nhau từ trước, nếu không thì làm sao nói được hai chữ “bán đứng”.

Trong đầu Hàn Tiểu Tranh rối bời, nhất thời không còn biết gì nữa.

Lại nghe Phục Ngưỡng đáp: “Cô lầm rồi, ta không phải đang bán đứng cô mà là đang dạy cô, kẻ thực sự bán đứng cô là Thần Thủ!”

Giọng Đoạn Như Yên lạnh lùng như băng: “Người cho rằng ta sẽ tin người sao?”

Phục Ngưỡng nói: “Thần Thủ lâu nay luôn lợi dụng cô, trước kia lợi dụng cô đối phó với Tả Chi Nhai, Lữ Nhất Hải, còn bây giờ là lợi dụng cô để đánh lừa Hàn Tiểu Tranh. Đến lúc cô đã mất hết giá trị lợi dụng, hẳn sẽ bỏ mặc cô không thèm ngó đến”.

Đoạn Như Yên vẫn nhỏ nhẹ đáp: “Giữa người và người vốn đã là lợi dụng lẫn nhau, hẳn lợi dụng ta thì cũng là chuyện bình thường! Càng đáng cười hơn là ta đã gặp tên tiểu tử này vào hai năm trước, cần gì phải đánh lừa hắn? Có nói láo thì cũng nên nói cho giống một tí, làm sao ta tin được lời người?”

Phục Ngưỡng vẫn ở trong bóng tối nói vọng ra: “Nếu không phải là Thần Thủ, thì cô làm sao lại đến chỗ này trùng hợp lạ lùng như vậy? Ta dám bảo đảm cô không thể nào nhớ lại được những việc xảy ra trong khoảng ba mươi ngày gần đây, bởi vì trong ba mươi ngày nay cô bị Thần Thủ cải trang thành một vị cô nương khác gọi là A Vân, bao gồm cả tư tưởng và ký ức của cô!”

Đoạn Như Yên ngạc nhiên thốt lên: “A Vân?”, nghe ngữ khí của nàng, hiển nhiên là rất quen thuộc với A Vân, Hàn Tiểu Tranh rất hồi hộp khẩn trương, Hàn Tiểu Tranh rất muốn hỏi Đoạn Như Yên rằng A Vân hiện đang ở đâu, nhưng Hàn Tiểu Tranh biết lúc này có hỏi, nàng cũng không nói.

Đoạn Như Yên nói: “Sao ta lại không nhớ? Trừ khi người muốn dụ ta nói ra!”

Phục Ngưỡng đáp: “Ta biết cô muốn nói là chuyện gì, cô muốn nói mới ba bốn ngày trước cô cùng vài người đến Đường Tống Sơn Trang để truy tìm tung tích của Lữ Nhất Hải phải không? Cô muốn nói hai ba ngày trước cô đã gặp một người mặc đồ đen thần bí tại một gian khách sạn và đã giao thủ với hắn, cũng trong ngày hôm đó, đám thuộc hạ của cô có một người đã chết, đúng không?”

Thần sắc của Đoạn Như Yên lại biến nhạt đi, giận dữ nói: “Phải thì sao nào? Không lẽ chuyện này cũng có vấn đề?”

Phục Ngưỡng đáp: “Có vấn đề quá đi chứ! Vì chuyện cô cho rằng phát sinh vào ba bốn ngày trước, kỳ thực là chuyện đã phát sinh hơn ba mươi mấy ngày trước kia! Ta không ngại nói cho cô biết, người thần bí mặc đồ đen kia chính là ta!”

Bấy giờ, Đoạn Như Yên và Hàn Tiểu Tranh đều giật thót mình.

Đoạn Như Yên giật mình cũng phải, vì chuyện nàng ở trong khách sạn bị một người mặc đồ đen dẫn dụ ra ngoài rồi giao thủ, nàng chưa hề nói cho bất cứ ai biết, Phục Ngưỡng lại biết cả chuyện này, vậy thì ông ta rất có khả năng chính thực là người mặc đồ đen hôm đó.

Còn Hàn Tiểu Tranh giật mình là vì Hàn Tiểu Tranh chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp được Mộ Dung tiểu thư tại khách sạn đó, buổi tối hôm đó Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy được một vị cô nương áo trắng với khinh công trác tuyệt và sự xuất hiện thần bí của người mặc đồ đen.

Tất cả đều trùng khớp với lời nói của Phục Ngưỡng.

Nói vậy, vị bạch y cô nương không thể nhìn rõ hôm đó chính là Đoạn Như Yên.

Còn hắc y nhân chính là Phục Ngưỡng.

Hàn Tiểu Tranh không nén được cảm khái, vì Hàn Tiểu Tranh nghĩ nếu hôm đó có thể nhìn rõ dung nhan của Đoạn Như Yên thì có lẽ đã không có nhiều phong ba như thế.

Chưa đợi Đoạn Như Yên mở miệng, Phục Ngưỡng thở dài rồi nói: “Đương nhiên, có thể cô vẫn chưa tin, nhưng cô có thể ra ngoài thăm dò một lượt, cô sẽ biết rõ hiện tại với thời gian cô đang tưởng tượng cách nhau đúng một tháng!”

Đoạn Như Yên lặng thinh.

Nàng biết Phục Ngưỡng không nói dối trong chuyện này, vì nếu đây là lời nói dối thì nàng quá dễ để làm cho nó phơi bày ra.

Lời ông ta nói đã là sự thật, vậy thì tại sao giữa ký ức của mình với hiện thực lại sai lệch mất ba mươi ngày?

Hàn Tiểu Tranh này giờ im lặng, đột nhiên cất tiếng nói: “Cô xem thử cái này đi!”

Nói xong, Hàn Tiểu Tranh đưa mảnh khăn tơ màu xanh cho Đoạn Như Yên.

Đoạn Như Yên do dự thoáng chốc rồi đón lấy.

Vội vã nhìn qua một lượt, thần thái của nàng lại trở nên càng cổ quái, liếc mắt sang Hàn Tiểu Tranh, rồi xem lại bút tích trên mảnh khăn tơ, sau đó đưa ngón tay giữa ở bàn tay phải lên, nhìn thấy vết thương trên ngón tay.

Phục Ngưỡng nói: “Cô nên biết Thần Thủ là người có thể làm bất cứ việc gì, khi cô đã mất hết giá trị lợi dụng, cô sẽ bị hất bỏ rơi và bán đứng!”

Thần sắc của Đoạn Như Yên khôi phục lại như bình thường, nàng nói: “A Tranh chính là Hàn Tiểu Tranh ư? Thật là buồn cười! Làm sao ta có thể thích người được? Dù cho Thần Thủ có làm gì ta, ta cũng không thể thích người được”, nàng vừa nói vừa vò mảnh khăn tơ trong tay: “Thứ này, các người hoàn toàn có thể ngụy tạo!”

Hàn Tiểu Tranh còn có thể nói được gì nữa?

Phục Ngưỡng lại vì Hàn Tiểu Tranh giành lại công bằng, ông nói: “Không lẽ đến bút tích của mình mà cô cũng không nhận ra?”

Đoạn Như Yên vẫn cố chấp: “Vậy thì nhất định là các người gạt ta viết ra trong lúc thần trí ta đang thất tán!”

Phục Ngưỡng chẳng những không giận mà còn cười: “Dù có thế nào chẳng nữa, có một điểm cô đã thừa nhận rồi, đó là Thần Thủ đã dùng thuật trên người cô rồi làm cho cô thần trí thất tán và mất đi trí nhớ, đúng không?”

Đoạn Như Yên cãi lại: “Không đúng! Có lẽ ta đích thực có một khoảng thời gian mất trí, nhưng dựa vào cái gì để nói đây là do Thần Thủ giả trò trên người ta? Cũng có thể là do hai người bọn người làm trò vậy! Các người muốn lấy chuyện này để ly gián ta và Thần Thủ, nhằm đạt được mục đích không thể tiết lộ cho người ta biết của mình!”

Hàn Tiểu Tranh không thể nhẫn nhịn nổi nữa: “Bọn ta có mục đích gì mà không thể để người khác biết?”

Đoạn Như Yên nói: “Không có mục đích? Chẳng lẽ người muốn ta nói người vì một thứ tình yêu vô tư mà cứu ta ra từ một nơi mà các người cho là miệng cọp? Nhưng đối với ta lại chẳng có ý đồ gì? Trên thế gian này quả thật có người tốt như thế sao?”

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng mím lại, khiến cho nụ cười trên gương mặt nàng trở nên tàn khốc.

Kiểu cười này rất dễ làm cho người khác đau đớn khôn cùng.

Hàn Tiểu Tranh thành thực nói: “Đương nhiên, nếu phải nói đến tư tâm, ta cũng chỉ vì muốn biết tung tích của A Vân từ cô mà thôi!”

Lông mày của Đoạn Như Yên giật giật: “A Vân? Bây giờ người vẫn còn tìm A Vân?”, ngữ khí của nàng khiến cho Hàn Tiểu Tranh bầm gan tím ruột, Hàn Tiểu Tranh đã có chút ít sốt ruột: “Cô ấy... cô ấy hiện giờ ở đâu?”

Đoạn Như Yên chậm chậm nói: “Cô ta chết rồi! Hai năm trước đã chết rồi!”

Tim Hàn Tiểu Tranh như bị chùy đồng đánh vào, gương mặt tái nhợt biến thành màu trắng, kinh hoàng thốt lên: “Không thể nào, thật không thể nào! Người nói vậy!”

Đoạn Như Yên nói: “Người đã không tin ta, lại còn hỏi làm gì?”

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên nhảy sấn tới, điên cuồng nắm chặt hai cánh tay Đoạn Như Yên, hai tay bắt tri bắt giác bấu chặt vào thịt nàng!

Hàn Tiểu Tranh nghiêng rằng: “Nói! Nói cho ta biết A Vân đang ở đâu!”, khuôn

mặt Hàn Tiểu Tranh dường như đã méo xệch đi không còn ra hình dáng gì nữa.

Đoạn Như Yên chỉ thấy hai cánh tay đau nhói, nhưng nàng “hăng” giọng cũng không “hăng” ra được tiếng, chỉ còn biết thốt ra từng chữ từng chữ: “Cô ta đã chết rồi!”

Hàn Tiểu Tranh chột dang tay ra, “chát” một tiếng đã quạt lên mặt Đoạn Như Yên một cái thật nặng: “Người gạt ta!”

Góc miệng Đoạn Như Yên có máu chảy ra, mặt cũng sưng lên lập tức, trong mắt nàng ánh lên sự phẫn nộ, ngũ khí càng thêm lạnh lùng hơn: “Người... người là súc sinh!”

Tiếp theo, nàng chờ đón đòn công kích càng mạnh mẽ hơn của Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh run lên nhưng rồi bỗng tỉnh trở lại, hốt nhiên ngồi bệch xuống đất, một lời cũng không nói, hết như tượng đồng.

Đoạn Như Yên nhìn Hàn Tiểu Tranh, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Bỗng chột, từ phía xa xa vang lên tiếng địch, thanh lệ uyển chuyển.

Liền nghe Phục Ngưỡng đột nhiên lên tiếng: “Hàn Tiểu Tranh lão đệ, ta có việc phải đi trước đây!”

Dứt lời, cũng không chờ Hàn Tiểu Tranh trả lời, lập tức bắn người vọt qua cửa sổ lượn ra.

Trừ phi là vì tiếng địch ấy nên ông ta mới vội vã như thế?

Hàn Tiểu Tranh như vẫn chưa biết gì.

Đoạn Như Yên không nhịn được nữa “này!” một tiếng, Hàn Tiểu Tranh ngẩng đầu lên, ánh mắt như đang nhìn vào nơi xa xăm, tựa như không còn lại được bao nhiêu hồn phách.

Đoạn Như Yên nói với giọng rất thành khẩn: “Ta không có gạt người”.

Hàn Tiểu Tranh như không nghe thấy, Hàn Tiểu Tranh chậm chậm ngã về phía sau, rồi hai tay chắp phía sau ót, cứ như thế nằm dài trên đất, ánh mắt không nháy, như đang dừng lại giữa không trung.

Hàn Tiểu Tranh xem mặt đất chính là giường của mình vậy.

Bất kể thế nào, Đoạn Như Yên cũng không ngờ rằng Hàn Tiểu Tranh cứ nằm như thế cho đến sáng, không nói một câu nào, nằm im không nhúc nhích, đôi mắt mở rất to.

Huyệt đạo của Đoạn Như Yên bị điểm, không cách nào động đậy, đành phải ngồi đó với Hàn Tiểu Tranh đến lúc trời sáng.

Khi tia nắng đầu tiên xuyên qua cửa sổ, Đoạn Như Yên không nhịn nổi nữa: “Này! Người làm sao thế? Đừng có dọa ta! Người có điên có chết cũng không sao, nhưng huyệt đạo của ta không có người giải kìa!”

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên lồm cồm bò dậy, chạy đến trước mặt Đoạn Như Yên, miệng lắp bắp: “A, quên mất, quên mất”.

Lập tức phá giải huyết đạo cho Đoạn Như Yên, rồi cất bước tiến ra ngoài cửa.

Đoạn Như Yên lại giật mình kêu: “Này!”

Hàn Tiểu Tranh quay lại, cười với vẻ rất thân thiện: “Cô nương còn chuyện gì sao?”

Đoạn Như Yên hỏi: “Người đi đâu?”

Hàn Tiểu Tranh lắc đầu: “Ta cũng không biết”. Nói xong, Hàn Tiểu Tranh quay người đi ra, cả thanh kiếm Hàn Tiểu Tranh để trên mặt đất cũng quên cầm đi.

Huyết đạo của Đoạn Như Yên bị phong quá lâu, máu lưu thông cũng bị tắt nghẽn, phải một lúc lâu sau mới khôi phục lại bình thường, vội vàng nhặt lấy thanh kiếm của Hàn Tiểu Tranh rồi đuổi theo.

Sau khi đuổi được một đoạn đường, nàng nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh đang thẳng tiến mà đi, không còn biết đường xá thế nào.

Hàn Tiểu Tranh không còn đi theo đường nữa mà cứ nhìn thẳng một hướng, tiến lên! Không cần biết là ruộng cũng được, nương rãnh cũng được, phương hướng vẫn không đổi.

Phía trước có một gốc cây chặn đường. Hàn Tiểu Tranh dùng hai tay vận lực nhổ nó ra, gốc cây lập tức kêu “rắc rắc” rồi gãy đổ.

Lúc Đoạn Như Yên đuổi kịp Hàn Tiểu Tranh, Hàn Tiểu Tranh đang lội qua một con sông sâu đến hông mào. Với khinh công của Hàn Tiểu Tranh, vốn có thể vượt qua nhẹ nhàng, nhưng Hàn Tiểu Tranh lại từng bước từng bước lội đến giữa dòng.

Đoạn Như Yên hét lớn: “Đứng lại! Đứng lại! Cái đồ điên nhà người!” nàng cũng lội theo vào giữa dòng.

Lội theo một hồi rồi cũng đuổi kịp Hàn Tiểu Tranh, nàng vừa kéo Hàn Tiểu Tranh vừa mắng: “Người muốn đi đến đâu? Một người phụ nữ quả thật có thể khiến người như vậy sao?”

Nước sông vẫn chảy “róc rách”.

Hàn Tiểu Tranh cũng lớn tiếng nói: “À! Ta nghe không rõ...”.

Đoạn sau đột nhiên mất hút, vì chân của Hàn Tiểu Tranh đạp vào một chỗ hõm nhỏ, đầu của Hàn Tiểu Tranh bị nhận chìm vào trong nước.

Một hồi sau, Hàn Tiểu Tranh lại từ một chỗ khác ngoi lên, miệng phun ra một ngụm nước lớn.

Đoạn Như Yên giơ thanh kiếm trong tay lên, lớn tiếng mắng: “Khốn kiếp, kiếm của người đây!”

Hàn Tiểu Tranh lại vỗ mạnh vào đầu: “ồ, quên mất, quên mất”, lại tiến về hướng Đoạn Như Yên, Đoạn Như Yên vung tay, thanh kiếm bắn vọt sang, Hàn Tiểu

Tranh giơ tay đón lấy rồi lại cứ nhắm hướng thẳng tiến.

Rong rêu dưới đáy sông làm cho hai người mất khá nhiều sức mất lợi được lên bờ, lúc đi ra cả hai người đều như con gà vừa rơi xuống sông.

Đoạn Như Yên nhìn nhìn Hàn Tiểu Tranh, rồi lại nhìn nhìn mình, đột nhiên cười phá lên. Nhưng vừa cười, lại động đến nửa bên mặt bị Hàn Tiểu Tranh quạt cho một cái khiến cho nàng lập tức cảm thấy đau rát, muốn ngưng cười lại ngưng không được, làm cho vừa cười vừa mếu máo, bộ dạng nhìn thật tức cười.

Hàn Tiểu Tranh như một con trâu, ra khỏi nước vẫn dùng lực như thế lắc mạnh người, lắc một hồi làm vương vãi ra khá nhiều nước, Hàn Tiểu Tranh lại hướng về phía trước mà đi. Vừa đi vừa lấy làm lạ hỏi: “Cô nương, cô cười gì thế?”

Đoạn Như Yên cuối cùng cũng nín được cười: “Ta cũng không biết vì sao ta lại nhảy xuống nước với người!”

Hàn Tiểu Tranh thản nhiên đáp: “Bởi vì cô cũng đang vội vã lên đường”.

“Lên đường?”, Đoạn Như Yên ngạc nhiên hỏi: “Người đang vội ư?”

Hàn Tiểu Tranh không bằng lòng nói: “Không lẽ điểm này cô lại không nhìn thấy? Cô cho rằng ta điên rồi sao? Nếu không phải đang vội thì sao ta lại trực tiếp nhảy xuống nước mà lội qua? Ta có thể đi vòng, rồi cũng sẽ tìm được cầu để qua, đúng không? Ta cũng có thể làm một chiếc bè trúc để vượt qua, đúng không?”

Đoạn Như Yên bàng hoàng, rồi cũng nói: “Đúng, rất đúng!”

Tâm tình của nàng có chút kỳ quái.

Hàn Tiểu Tranh lại nói: “Có thể thấy được cô nương là một người tốt!”

Đoạn Như Yên vẫn đi theo sau Hàn Tiểu Tranh hỏi: “Vì sao?”

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Vì cô mang kiếm trả lại cho ta”.

Đoạn Như Yên nói: “Nhưng người thì lại đánh ta!”

Hàn Tiểu Tranh hốt nhiên kêu lên: “Không sai, không sai, ta lại đi đánh cô! Thật đáng chết!”, sau đó lại nghe “chát” một tiếng, Hàn Tiểu Tranh đã tự tát vào mặt mình một cái, mặt cũng sưng vù lên.

Đoạn Như Yên nghĩ thầm: “Tiêu rồi, hấn điên thật rồi”, vội vàng hỏi: “Người biết ta là ai không?”

Hàn Tiểu Tranh không cần suy ngẫm, ứng lời: “Cô đương nhiên là Đoạn Như Yên, cô cho rằng tôi thần trí bất minh sao?”

Đoạn Như Yên vội đáp: “Không có, không có”, ngập ngừng một lúc, nàng lại nói: “Người vội vã lên đường để làm gì đó?”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Đương nhiên là đi giết Thần Thủ. Ê! Sao cô lại đi cùng đường với ta? Chẳng lẽ cô cũng muốn đi giết hấn?”

Lại nói: “Không thể nào! Cô vốn là người của hấn!”

Đoạn Như Yên nghĩ thầm: “Xem điệu bộ hình như hẳn không phải điên, nhưng thật là có vẻ kỳ quái nhỉ!”

Một hồi sau, nàng nói: “Cùng đường thì cùng đường, nhưng ta không phải đi giết Thần Thủ”.

Hàn Tiểu Tranh “ờ” một tiếng, rồi lại không nói gì nữa. Đoạn Như Yên cũng không rõ vì sao mình lại đi theo Hàn Tiểu Tranh.

Có lẽ là vì bất gặp biểu hiện của Hàn Tiểu Tranh sau khi nghe tin A Vân chết đã khiến nàng có quyết định như vậy?